

Arrest

**nr. 144 567 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. JANSSENS loco advocaat J. BATS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 juni 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 juni 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 mei 2014.

1.3. Op 27 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 oktober 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitisch moslim te zijn, van Palestijnse origine te zijn en geboren in het vluchtelingenkamp Rashidiya, Libanon. Vanaf 1989 woonde u in het Ain Al Hilwah-vluchtelingenkamp in Saida. U bent bij UNRWA geregistreerd. Sinds 2003-2004 zou u als sportverantwoordelijke van het 'Palestijnse Comité' aangesteld zijn geweest in het vluchtelingenkamp Ain Al Hilwah. U zou twee voetbalploegen hebben opgericht die aan verschillende toernooien in Libanon zouden hebben deelgenomen. Het Palestijnse comité zou gefinancierd zijn geweest door Iran. Op regelmatige tijdstippen werden er in Ain Al Hilwah eveneens tijdschriften verspreid van het Palestijns Comité, gefinancierd door Iran, waarin kritiek werd geuit ten opzichte van de extremistische soennitische organisaties in de kampen. Toen de sjiitische Hezbollah in mei 2008 verschillende plaatsen in Libanon had ingenomen en de situatie escaleerde, zou u door soennitische groeperingen bedreigd zijn geweest omdat uw activiteiten door Iran waren gesteund en ervan zijn beschuldigd dat uw een sjiit was die het sjiïsme wilde verspreiden. U zou op 8 mei 2008 in elkaar zijn geslagen door leden van 'Jund Al Sham', een extremistische soennitische groepering. Twee dagen later zou u in het ziekenhuis zijn opgenomen als gevolg van het incident. Vervolgens verliet u het kamp. Na 15 dagen zou u naar het kamp zijn teruggekeerd daar er bemiddeling zou zijn geweest met leden van Jund Al Sham. Laatstgenoemden zouden akkoord zijn gegaan met uw terugkeer naar het kamp op voorwaarde dat u zich enkel zou inlaten met sportactiviteiten voor het Palestijnse Comité. U zou uw sportactiviteiten terug hebben aangevat, maar zou u niet meer veilig hebben gevoeld. In december 2008 zouden leden van Jund Al Sham naar uw huis zijn gekomen en uw moeder hebben verteld dat u het kamp diende te verlaten. U zou meteen het kamp hebben verlaten en zou vervolgens tot mei 2009 buiten het kamp ondergedoken hebben geleefd. Op 2 mei 2009 verliet u Libanon. U zou legaal, met behulp van uw reispas, naar Syrië zijn gegaan en verder naar Turkije zijn gereisd waar u in een vrachtwagen en via een onduidelijke reisroute naar België kwam. Op 21 juni 2009 zou u in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw UNRWA registratiekaart, een attest van de PLO, drie tijdschriften, een kopie van de identiteitskaart van een getuige betreffende uw problematiek, een attest van het ziekenhuis, uw voetbalkaart, een krantenartikel en algemene internet informatie over Jund Al Sham.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U maakt immer niet aannemelijk actueel door Jund Al Sham te worden gevisieerd. Er kunnen ernstige vragen worden gesteld bij de wijze waarop u uw asielrelaas schetst.

U stelt dat u in mei 2008 gevisieerd werd door Jund Al Sham omwille van de activiteiten die u verrichtte voor het Palestijns Comité en het feit dat u tijdschriften heeft verspreid, gefinancierd door Iran. U zou ervan zijn beschuldigd het sjiitische gedachtegoed te hebben verspreid in het vluchtelingenkamp (CGVS, pg. 9). Leden van Jund Al Sham zouden u op 8 mei in elkaar hebben geslagen. U zou daarop het kamp tijdelijk hebben verlaten.

U geeft aan dat er in de vijftien dagen dat u buiten het kamp verbleef, een bemiddeling werd opgezet tussen enerzijds leden van de 'Kifah Al Mussalah' (interne politie) en religieuzen van het kamp die optraden in uw belang en anderzijds leden van Jund Al Sham (CGVS, pg. 9). Deze bemiddeling zou als resultaat hebben gehad dat u naar het kamp kon terugkeren, op voorwaarde dat u zich beperkte tot het uitoefenen van sportactiviteiten. Er kunnen echter serieuze vraagtekens worden geplaatst bij de feiten die zich na mei 2008 volgens u zouden hebben voorgedaan.

Ten eerste is het opmerkelijk dat Jund Al Sham u in elkaar zou hebben geslagen en u hebben beschuldigd van het samenwerken met Iran en het verspreiden van het sjiitisch gedachtegoed maar u vervolgens na bemiddeling toezegden, als zogenaamde spion of verrader, het kamp terug te betreden én uw sportactiviteiten terug te laten beoefenen (CGVS, pg. 9). Logischerwijze kan worden gesteld dat indien zij u van dergelijke 'ernstige' zaken zouden beschuldigen, en zij u al lieten terugkeren naar het kamp, zij u dan minsten zouden verbieden elke activiteit voor deze aan Iran gelinkte organisatie uit te oefenen, of het nu sport was of iets anders. Dat u op deze enkele en slechts gedeeltelijke voorwaarde terug het kamp kon betreden is weinig aannemelijk te noemen, toch wanneer u zegt te worden verdacht van samenwerking met Iran. Bovendien is het al even merkwaardig dat u, ondanks uw eerdere problemen met Jund Al Sham besloot uw activiteiten opnieuw aan te vatten, alhoewel u zelf stelt dat u er zich niet veilig bij voelde en u hen niet geloofde (CGVS, pg. 9).

Ten tweede is het merkwaardig dat u niet weet in welke mate andere leden van het Palestijns Comité - die bijvoorbeeld actief waren binnen de politieke vleugel van de beweging of andere activiteiten zoals kleuter- en jeugdactiviteiten organiseerden (CGVS, pg. 6) - door Jund Al Sham werden gevisieerd (CGVS, pg. 11). U stelt dat u geen enkele verantwoordelijke van het Palestijns Comité binnen Ain Al Hilwah kent (CGVS, pg.8). Logischerwijze kan er echter worden verwacht dat u op zijn minst enige moeite zou hebben gedaan om te weten te komen in welke mate ook andere leden van het Palestijnse Comité werden gevisieerd, teneinde uw eigen risico bij terugkeer naar het vluchtelingenkamp beter te kunnen inschatten. Temeer u zelf aangeeft dat tijdschriften waarin extremistische groeperingen werden bekritiseerd, ook door andere leden van het Palestijns Comité verspreid werden en zij dus gelijkaardige problemen kunnen hebben gekend (CGVS, pg. 7).

Vervolgens stelt u dat uw moeder in december 2008 door Jund Al Sham werd aangesproken bij u thuis. U zou op dat ogenblik van dezelfde feiten zijn beschuldigd, namelijk dat u naar aanleiding van uw sportactiviteiten het sjiitische gedachtegoed in het kamp verder verspreidde (CGVS, pg. 10). Die mannen zouden uw moeder hebben laten weten dat u het kamp diende te verlaten, zo niet zou u worden gedood (CGVS, pg. 10). Het is echter merkwaardig dat Jund Al Sham u bijna acht maanden na de eerste beschuldiging u een tweede maal van dezelfde feiten zouden beschuldigen, terwijl zij net diegene zouden zijn geweest die u na bemiddeling zouden hebben toegelaten deze sportactiviteiten voor het Palestijns Comité in Ain Al Hilwah terug uit te oefenen. Des te merkwaardiger is echter het feit dat u het nu - ondanks dezelfde aard van de beschuldiging en de positieve uitkomst van de bemiddeling na de eerste verdachtmaking - volledig naliet enige vorm van bemiddeling in te roepen (CGVS, pg. 10). Nochtans zou men kunnen stellen dat Jund Al Sham die eerder na bemiddeling en tussenkoms van 'Al Kifah Al Mussalah' op zijn stappen terugkwam, dit nu ook mogelijks zou doen. Dat u er per definitie van uitging dat een bemiddeling - of tenminste een verklaring waarom u nu voor dezelfde beschuldigingen wel zou worden gedwongen het kamp te verlaten - niet meer mogelijk zou zijn, is dan ook zeer voorbarig te noemen. Het feit dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, u zelfs niet tot de 'Al Kifah Al Mussalah' te wenden, is weinig aannemelijk te noemen.

Daarenboven is het opmerkelijk dat u totaal geen weet heeft van de mate waarin andere leden van het Palestijns Comité werden gevisieerd of momenteel worden gevisieerd door Jund Al Sham. U zou over deze feiten niemand actief hebben bevraagd (CGVS, pg. 11). Nochtans zouden deze leden in Ain Al Hilwah eveneens activiteiten hebben verricht én zouden zij - zoals bovenstaand al werd aangegeven - eveneens het tijdschrift hebben verspreid. De mate waarin zij actueel al dan niet worden gevisieerd door Jund Al Sham, zou voor u een belangrijke indicatie kunnen inhouden aangaande het risico aan vervolging waaraan u onderhevig zou kunnen zijn. Dat u gedurende maar liefst gedurende vijf jaar hebt nagelaten om u te informeren over de toestand in het kamp, en meerbepaald de situatie van uw collega-comitéleden, doet opnieuw twijfels oproepen omtrent de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er zich na december 2008 geen nieuwe feiten meer zouden hebben voorgedaan die er zouden op wijzen dat u actueel nog wordt gevisieerd door Jund Al Sham (CGVS, pg.11). Indien Jund Al Sham u daadwerkelijk zou viseren, mag er in alle redelijkheid vanuit gegaan worden dat zij op zijn minst uw familie na december 2008 zouden hebben geïnterpelleerd over uw verblijfplaats. Dat u echter over geen enkele indicatie meer beschikt dat u momenteel nog wordt gevisieerd en/of wordt gezocht, is zeer opmerkelijk te noemen. Zoals reeds aangestipt heeft u zelf geen enkele informatie meer ingewonnen over uw mogelijke situatie ter plekke.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan aan uw asielmotieven onvoldoende geloof worden gehecht.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart en UNRWA registratiekaart bevestigen uw origine en identiteit, dewelke hier niet worden betwist.

Wat het attest van het ziekenhuis betreft dient te worden opgemerkt dat deze de aanleiding van de door u opgelopen verwondingen niet vermeldt. Bovendien twijfelt het CGVS niet zozeer aan het eenmalig feit dat zich in mei 2008 zou hebben afgespeeld, maar wel aan uw verklaringen over wat er zich vervolgens zou hebben voorgedaan en waarvan u stelt dat u daarom niet meer terug kan naar het vluchtelingenkamp. Wat de drie tijdschriften en uw voetbalkaart betreft, toont u effectief aan dat deze tijdschriften de soennitische groeperingen bekritiseerden en u effectief werkzaam was binnen de sportafdeling van deze groepering, opnieuw kan worden opgemerkt dat er twijfels worden geuit bij de door u vooropgestelde feiten die zich zouden hebben voorgedaan omwille van uw activiteiten. Wat het attest van de PLO betreft dient te worden opgemerkt dat dit stuk op uw eigen verzoek werd opgemaakt. Het feit dat de PLO zélf stelt u geen bescherming te kunnen bieden en dus niet bij machte te zijn u te helpen, is op zich al zeer merkwaardig, vooral ook omdat u naar aanleiding van de bedreiging in december 2008 hen geen hulp meer zou hebben gevraagd. Het krantenartikel en de algemene internetinformatie hebben op u persoonlijk geen betrekking.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain Al Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat de problemen die u zegt te hebben gekend met niet-overheidsactoren in Libanon niet geloofwaardig werden bevonden. Uit uw verklaringen blijkt evenzeer dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten (CGVS, pg. 12). In casu blijkt voorts dat u school hebt gelopen, weliswaar maar tot klas zeven (CGVS, pg.5), dat u tot uw vertrek uit Libanon als meubellakker hebt gewerkt (CGVS, pg.5), dat uw broers in Libanon respectievelijk als verpleger en als werknemer in een tegelbedrijf werken (CGVS, pg. 3), dat uw familie eigenaar is van een huis (CGVS, pg.3), dat alhoewel u aangeeft dat u sinds uw 18de geen aanspraak meer kon maken op socio-economische hulp van het UNRWA u verklaart dat u en uw gezin het financieel goed hadden in Ain Al Hilwah (CGVS, pg.3) en dat uw familie over de nodige fondsen beschikte om uw reis van ongeveer 10.000 dollar (naar Libanese normen toch een zeer aanzienlijk bedrag) naar België te bekostigen (CGVS, pg.4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig

geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de redelijke termijn en verwijst hij naar artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 14, 3, c) BUPO. Verzoeker laat gelden dat deze artikelen bepalen dat de behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn moet gebeuren. De ratio legis is dat de definitieve uitkomst van de zaak niet te lang op zich mag laten wachten, teneinde de rechtszoekende niet langer dan nodig in het ongewisse te laten over zijn rechtspositie en de daaraan verbonden rechtsonzekerheid. Verzoeker erkent weliswaar dat artikel 6 EVRM in eerste instantie van toepassing is in zaken over burgerlijke rechten. Het principe van de redelijke termijn is niettemin erkend als een algemeen rechtsbeginsel en moet volgens verzoeker als dusdanig eveneens worden toegepast in onderhavige zaak. Verzoeker wijst erop dat *in casu* zijn asielaanvraag reeds dateert van 22 juni 2009, terwijl er pas op 27 oktober 2014 een beslissing werd genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dus meer dan vijf jaar later. Dit is uiteraard geen redelijke termijn, aldus verzoeker, die benadrukt dat de manifeste overschrijding van de redelijke termijn bovendien geenszins kan worden toegeschreven aan zijn eigen gedrag, maar uitsluitend te wijten is aan trage behandeling van zijn dossier door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent dat om deze reden de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en verwijst hij naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott). Vervolgens benadrukt hij dat uit de bestreden beslissing en het gehoorverslag duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet twijfelt aan zijn profiel, zijnde een Palestijnse vluchteling die verantwoordelijk was voor de sportactiviteiten van het Palestijns Comité in Ain al Hilwah. Het staat eveneens vast dat hij artikels schreef in een tijdschrift dat met steun van Hezbollah en Iran werd gepubliceerd en verspreid in het kamp. Het probleem was dat hierin eveneens artikels verschenen die de soennitische extremistische groeperingen in het kamp bekritiseerden. Verzoeker wijst erop dat hij deze tijdschriften als bewijsstuk heeft ingediend bij het Commissariaat-generaal. Hij vervolgt dat het Commissariaat-generaal ook niet in vraag stelt dat hij in mei 2008 fysiek aangevallen werd door fundamentalisten van Jund al Sham. Ook hiervan heeft hij een medisch attest als bewijsstuk voorgelegd in de asielprocedure. Omwille van zijn betrokkenheid bij het Palestijns Comité werd hij immers geassocieerd met het sjiiitische Hezbollah en werd hij beschouwd als een tegenstander van de soennitische groeperingen die binnen het kamp actief waren, aldus verzoeker, die stelt dat hij na bemiddeling kon terugkeren naar het kamp onder bepaalde voorwaarden, doch hij zich echter niet meer veilig voelde en hij in december 2008 opnieuw werd bedreigd door Jund al Sham, nadat er nogmaals een tijdschrift was gepubliceerd door het Palestijns Comité. Aangezien de eerste bemiddeling destijds duidelijk had gefaald, besloot hij naar België te vluchten. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal besliste, onmiskenbaar blijkt dat hij Ain al Hilwah heeft verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Aangezien hij gedwongen werd om buiten het UNRWA mandaatgebied te verblijven, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen en meent verzoeker dat hij op grond van artikel 55/2, tweede lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie automatisch als vluchteling moet worden erkend. Ter staving van dit besluit legt verzoeker nog een verklaring voor van een commandant van het Palestijns bevrijdingsleger, waaruit moet blijken dat hij meermaals doodsbedreigingen heeft ontvangen van de extremisten en dat dit gevaar nog steeds actueel is. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 1, b) van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat de levensomstandigheden in Ain al Hilwah erbarmelijk zijn en dat UNRWA er zelfs niet slaagt in om in een aantal elementaire basisbehoeften te voorzien. Hij verwijst te dezen naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel “Niet- erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure” (stuk 5) en het artikel van 19 november 2014 over de manifestatie in Ain al Hilwah wegens de achteruitgang van de UNRWA dienstverlening (stuk 6). Tot slot wijst verzoeker erop dat ook het EHRM reeds heeft geoordeeld dat de gedwongen terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar het vluchtelingenkamp Ain al Hilwah een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uitmaakte, gelet onder meer op de levensomstandigheden in dit kamp (EHRM 11 oktober 2011, nr. 463902/10, Aouad t. Bulgarije)

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat het besluit van de commissaris-generaal dat er evenmin sprake is van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet verkeerd is en in strijd is met de eigen stukken van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker citeert een passage uit de “COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon” van 25 april 2014 en hij verwijst tevens naar de “COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden Palestijnen” van 23 januari 2014, waaruit hij in stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift uitvoerig citeert om aan te tonen dat door de Syrische vluchtelingencrisis de leefomstandigheden in de kampen mensonwaardig zijn geworden en dat de bijstand van UNRWA niet meer als daadwerkelijk in de zin van het El Kott arrest kan worden beschouwd.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott; een document getiteld “relevante informatie i.v.m. beroep K.(...)”; M. Claes, Niet- erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure, T. Vred. 2014, p. 52-66; een persartikel van 19 november 2014 van Saida City Net in verband met de manifestatie in Saida en Ain al Hilwah en een verklaring van de commandant van het Palestijns bevrijdingsleger van 21 november 2014 met vertaling in het Frans.

2.4.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: het document “Syria Regional Crisis Response januari-december 2014, mid-year review” van UNRWA en de COI Focus “Libanon: De veiligheidssituatie in Libanon” van 7 november 2014.

Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld “Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process” van oktober 2014.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 6 EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het EHRM, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de redelijke termijn bij de behandeling van zijn zaak overschreden werd, merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier

blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zouden terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 oktober 2014 (CG nr. 0914121), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van*

bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.9. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn beweringen omtrent de feiten die zich na mei 2008 volgens hem zouden hebben voorgedaan.

2.13.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden: *“U stelt dat u in mei 2008 geïnterviewd werd door Jund Al Sham omwille van de activiteiten die u verrichtte voor het Palestijns Comité en het feit dat u tijdschriften heeft verspreid, gefinancierd door Iran. U zou ervan zijn beschuldigd het sjiiitische gedachtegoed te hebben verspreid in het vluchtelingenkamp (CGVS, pg. 9). Leden van Jund Al Sham zouden u op 8 mei in elkaar hebben geslagen. U zou daarop het kamp tijdelijk hebben verlaten.*

U geeft aan dat er in de vijftien dagen dat u buiten het kamp verbleef, een bemiddeling werd opgezet tussen enerzijds leden van de ‘Kifah Al Mussalah’ (interne politie) en religieuzen van het kamp die optraden in uw belang en anderzijds leden van Jund Al Sham (CGVS, pg. 9). Deze bemiddeling zou als

resultaat hebben gehad dat u naar het kamp kon terugkeren, op voorwaarde dat u zich beperkte tot het uitoefenen van sportactiviteiten. Er kunnen echter serieuze vraagtekens worden geplaatst bij de feiten die zich na mei 2008 volgens u zouden hebben voorgedaan.

Ten eerste is het opmerkelijk dat Jund Al Sham u in elkaar zou hebben geslagen en u hebben beschuldigd van het samenwerken met Iran en het verspreiden van het sjiiitisch gedachtengoed maar u vervolgens na bemiddeling toezegden, als zogenaamde spion of verrader, het kamp terug te betreden én uw sportactiviteiten terug te laten beoefenen (CGVS, pg. 9). Logischerwijze kan worden gesteld dat indien zij u van dergelijke 'ernstige' zaken zouden beschuldigen, en zij u al lieten terugkeren naar het kamp, zij u dan minsten zouden verbieden elke activiteit voor deze aan Iran gelinkte organisatie uit te oefenen, of het nu sport was of iets anders. Dat u op deze enkele en slechts gedeeltelijke voorwaarde terug het kamp kon betreden is weinig aannemelijk te noemen, toch wanneer u zegt te worden verdacht van samenwerking met Iran. Bovendien is het al even merkwaardig dat u, ondanks uw eerdere problemen met Jund Al Sham besloot uw activiteiten opnieuw aan te vatten, alhoewel u zelf stelt dat u er zich niet veilig bij voelde en u hen niet geloofde (CGVS, pg. 9)."

Verzoeker volhardt dat aan zijn terugkeer naar het vluchtelingenkamp strenge voorwaarden verbonden waren en betwist de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal terzake, maar brengt geen concrete elementen aan om voorgaande motivering te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven om de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel met het louter volharderen in zijn eerdere verklaringen geheel in gebreke blijft. De Raad wijst erop bovendien op dat de motivering van de bestreden beslissing in zijn geheel moet worden gelezen en dat er in de bestreden beslissing, naast de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker terug het kamp kon betreden op de enkele en slechts gedeeltelijke voorwaarde dat hij zich diende te beperken tot het uitoefenen van sportactiviteiten, eveneens wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker besloot zijn sportactiviteiten te hervatten terwijl hij zelf stelde er zich niet veilig bij te voelen én dat het niet aannemelijk is dat Jund al Sham verzoeker bijna acht maanden na de eerste beschuldiging een tweede maal van dezelfde feiten zou beschuldigen terwijl zij net diegenen zouden zijn geweest die verzoeker na bemiddeling zouden hebben toegelaten opnieuw zijn sportactiviteiten voor het Palestijns Comité in Ain Al Hilwah uit te oefenen. Het geheel van deze motieven wordt in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.13.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *"Ten tweede is het merkwaardig dat u niet weet in welke mate andere leden van het Palestijns Comité - die bijvoorbeeld actief waren binnen de politieke vleugel van de beweging of andere activiteiten zoals kleuter- en jeugdactiviteiten organiseerden (CGVS, pg. 6) - door Jund Al Sham werden geïdoleerd (CGVS, pg. 11). U stelt dat u geen enkele verantwoordelijke van het Palestijns Comité binnen Ain Al Hilwah kent (CGVS, pg.8). Logischerwijze kan er echter worden verwacht dat u op zijn minst enige moeite zou hebben gedaan om te weten te komen in welke mate ook andere leden van het Palestijnse Comité werden geïdoleerd, teneinde uw eigen risico bij terugkeer naar het vluchtelingenkamp beter te kunnen inschatten. Temeer u zelf aangeeft dat tijdschriften waarin extremistische groeperingen werden bekritiseerd, ook door andere leden van het Palestijns Comité verspreid werden en zij dus gelijkaardige problemen kunnen hebben gekend (CGVS, pg. 7)."*

Waar verzoeker stelt dat hij verklaarde dat de algemeen verantwoordelijke van de sport A. I. heette en dat de andere redacteuren valse namen gebruikten, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat A. I. de algemeen verantwoordelijke van de sport met bureau in Beiroet is en dus niet louter in Ain al Hilwah. Verzoeker gaf zelf aan binnen Ain al Hilwah geen contact te hebben met andere leden van het Palestijns comité (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Bovendien wordt verzoeker in de bestreden beslissing niet zo zeer verweten dat hij de andere leden van het Palestijns Comité niet kende, doch wel dat hij niet weet in welke mate andere leden van het Palestijns Comité door Jund al Sham werden geïdoleerd: *"Daarenboven is het opmerkelijk dat u totaal geen weet heeft van de mate waarin andere leden van het Palestijns Comité werden geïdoleerd of momenteel worden geïdoleerd door Jund Al Sham. U zou over deze feiten niemand actief hebben bevraagd (CGVS, pg. 11). Nochtans zouden deze leden in Ain Al Hilwah eveneens activiteiten hebben verricht én zouden zij - zoals bovenstaand al werd aangegeven - eveneens het tijdschrift hebben verspreid. De mate waarin zij actueel al dan niet worden geïdoleerd door Jund Al Sham, zou voor u een belangrijke indicatie kunnen inhouden aangaande het risico aan vervolging waaraan u onderhevig zou kunnen zijn. Dat u gedurende maar liefst gedurende vijf jaar hebt nagelaten om u te informeren over de toestand in het kamp, en meerbepaald de situatie van uw collega-comitéleden, doet opnieuw twijfels oproepen omtrent de geloofwaardigheid, minstens de*

ernst, van uw beweerde vrees.” Verzoeker gaat in voorliggend verzoekschrift volledig voorbij aan het geheel van voorgaande pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overweging, die dan ook staande blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.13.3. Waar verzoeker opwerpt dat dat niet kan worden verwacht dat hij een beroep zou doen op de bescherming/bemiddeling van het volkscomité aangezien na de eerste tevergeefse bemiddelingspoging duidelijk is gebleken dat zij over onvoldoende autoriteit beschikken om de zaak op te lossen en hij in dit verband verwijst naar informatie vervat in stuk 4 toegevoegd aan het verzoekschrift, benadrukt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de eerste bemiddelingspoging wél succesvol was en dat hij als gevolg van deze bemiddeling naar het kamp kon terugkeren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden *“Des te merkwaardiger is echter het feit dat u het nu - ondanks dezelfde aard van de beschuldiging en de positieve uitkomst van de bemiddeling na de eerste verdachtmaking - volledig naliet enige vorm van bemiddeling in te roepen (CGVS, pg. 10). Nochtans zou men kunnen stellen dat Jund Al Sham die eerder na bemiddeling en tussenkomst van ‘Al Kifah Al Mussalah’ op zijn stappen terugkwam, dit nu ook mogelijks zou doen. Dat u er per definitie van uitging dat een bemiddeling - of tenminste een verklaring waarom u nu voor dezelfde beschuldigingen wel zou worden gedwongen het kamp te verlaten - niet meer mogelijk zou zijn, is dan ook zeer voorbarig te noemen. Het feit dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, u zelfs niet tot de ‘Al Kifah Al Mussalah’ te wenden, is weinig aannemelijk te noemen.”*

2.13.4. In zoverre verzoeker nog betoogt dat hem niet kan verweten worden dat zijn vrees niet meer actueel zou zijn gelet op het feit dat het Commissariaat-generaal meer dan vijf jaar heeft nodig gehad om te beslissen over zijn asielaanvraag, hij verwijst naar verschillende artikels over de situatie in Ain al Hilwah, waaruit moet blijken dat de situatie ter plaatse wel degelijk slechter is dan ooit tevoren, dat de invloed van de extreem islamitische groeperingen steeds sterker wordt, dat het huidige conflict in Syrië als het ware wordt geïmporteerd in het kamp en dat het gegeven dat het sjiitische Hezbollah aan de zijde van het Syrische regime vecht leidt tot een toename van confrontaties in het kamp met de soennitische groeperingen die aan de zijde van de Syrische oppositie vechten (zoals Jund al Sham) en hij hieruit besluit dat zijn vrees voor Jund al Sham dus nog steeds actueel is en dat de huidige situatie zelfs gevaarlijker is dan voorheen, benadrukt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar en de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker, gelet op het geheel van wat voorafgaat, in gebreke blijft. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze verzoeker met de argumentatie in het verzoekschrift meent afbreuk te kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vaststelt als volgt: *“Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er zich na december 2008 geen nieuwe feiten meer zouden hebben voorgedaan die er zouden op wijzen dat u actueel nog wordt geïnterpeleerd door Jund Al Sham (CGVS, pg.11). Indien Jund Al Sham u daadwerkelijk zou viseren, mag er in alle redelijkheid vanuit gegaan worden dat zij op zijn minst uw familie na december 2008 zouden hebben geïnterpelleerd over uw verblijfplaats. Dat u echter over geen enkele indicatie meer beschikt dat u momenteel nog wordt geïnterpeleerd en/of wordt gezocht, is zeer opmerkelijk te noemen. Zoals reeds aangestipt heeft u zelf geen enkele informatie meer ingewonnen over uw mogelijke situatie ter plekke.”* Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren relativeert in ernstige mate de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem geschetste vrees. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Verzoekers nalaten om zich te bevragen omtrent de evolutie van de door hem voorgehouden problemen met Jun Al Sham is naar het oordeel van de Raad dan ook onverenigbaar met een actuele vrees voor deze organisatie. Dat het Commissariaat-generaal meer dan vijf jaar heeft nodig gehad om te beslissen over zijn asielaanvraag, doet niets af aan voorgaande overwegingen.

2.13.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoeker betwist, noch ontkracht de motivering van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten correct beoordeelt als volgt: *“(…) Uw identiteitskaart en UNRWA registratiekaart bevestigen uw origine en identiteit, dewelke hier niet worden betwist.*

Wat het attest van het ziekenhuis betreft dient te worden opgemerkt dat deze de aanleiding van de door u opgelopen verwondingen niet vermeldt. Bovendien twijfelt het CGVS niet zozeer aan het eenmalig feit dat zich in mei 2008 zou hebben afgespeeld, maar wel aan uw verklaringen over wat er zich vervolgens zou hebben voorgedaan en waarvan u stelt dat u daarom niet meer terug kan naar het vluchtelingenkamp. Wat de drie tijdschriften en uw voetbalkaart betreft, toont u effectief aan dat deze tijdschriften de soennitische groeperingen bekritiseerden en u effectief werkzaam was binnen de sportafdeling van deze groepering, opnieuw kan worden opgemerkt dat er twijfels worden geuit bij de door u vooropgestelde feiten die zich zouden hebben voorgedaan omwille van uw activiteiten. Wat het attest van de PLO betreft dient te worden opgemerkt dat dit stuk op uw eigen verzoek werd opgemaakt. Het feit dat de PLO zélf stelt u geen bescherming te kunnen bieden en dus niet bij machte te zijn u te helpen, is op zich al zeer merkwaardig, vooral ook omdat u naar aanleiding van de bedreiging in december 2008 hen geen hulp meer zou hebben gevraagd. Het krantenartikel en de algemene internetinformatie hebben op u persoonlijk geen betrekking.”

Waar verzoeker thans een nieuw stuk neerlegt, namelijk een (kopie van een) attest van de PLO dd. 21 november 2014, dient te worden vastgesteld dat er in het attest sprake is van verschillende pogingen om verzoeker te doden, terwijl verzoeker zelf nooit sprak van verschillende pogingen om hem te doden. Verzoeker maakte wel gewag van herhaaldelijke bedreigingen en één incident in mei 2008 waarbij hij in elkaar werd geslagen, maar hij maakte geen melding van andere incidenten. Verder meldt het attest nog dat zijn conflict nog steeds actueel is, terwijl verzoeker zelf aangaf dat er niets meer gebeurde na zijn vertrek (administratief dossier, stuk 6, p. 10). Ten overvloede benadrukt de Raad dat, daargelaten de vaststelling dat het stuk in kwestie slechts een fotokopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is daar fotokopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.13.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. Gelet op het geheel van de motieven die op duidelijke en omstandige wijze zijn uiteengezet in de bestreden beslissing, zijn er immers *in casu* goede redenen om aan te nemen dat de bedreigingen de problemen die verzoeker in mei 2008 ondervond zich niet opnieuw zullen voordoen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat. De Raad benadrukt in dit verband nog dat de ongeloofwaardigheid van een asielaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en dat *in casu* de interne logica van verzoekers relaas niet klopt.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven overigens niet in het verzoekschrift.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (*UNRWA Syria Crisis Response* januari-june 2013, *Syria Regional Crisis Response* july-december 2013) alsook uit een recent rapport van UNRWA toegevoegd aan onderhavige verweernota (*Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren.

Verzoeker voert aan dat de levensomstandigheden in Ain al Hilwah erbarmelijk en mensonwaardig zijn, dat UNRWA er zelfs niet slaagt in om in een aantal elementaire basisbehoeften te voorzien en dat de bijstand van UNRWA niet meer als daadwerkelijk in de zin van het El Kott arrest kan worden beschouwd. In zoverre verzoeker te dezen verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel van 19 november 2014 over de manifestatie in Ain al Hilwah wegens de achteruitgang van de UNRWA dienstverlening (stuk 6), naar het artikel "Niet- erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielpcedure" (stuk 5) en naar de "*COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden Palestijnen*" van 23 januari 2014, waaruit hij in stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift uitvoerig citeert om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen van donoren, en dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij in de verweernota van 16 december 2014 benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: "*Uit uw verklaringen blijkt immers dat de problemen die u zegt te hebben gekend met niet-overheidsactoren in Libanon niet geloofwaardig*

werden bevonden. Uit uw verklaringen blijkt evenzeer dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten (CGVS, pg. 12). In casu blijkt voorts dat u school hebt gelopen, weliswaar maar tot klas zeven (CGVS, pg.5), dat u tot uw vertrek uit Libanon als meubellakker hebt gewerkt (CGVS, pg.5), dat uw broers in Libanon respectievelijk als verpleger en als werknemer in een tegelbedrijf werken (CGVS, pg. 3), dat uw familie eigenaar is van een huis (CGVS, pg.3), dat alhoewel u aangeeft dat u sinds uw 18de geen aanspraak meer kon maken op socio-economische hulp van het UNRWA u verklaart dat u en uw gezin het financieel goed hadden in Ain Al Hilwah (CGVS, pg.3) en dat uw familie over de nodige fondsen beschikte om uw reis van ongeveer 10.000 dollar (naar Libanese normen toch een zeer aanzienlijk bedrag) naar België te bekostigen (CGVS, pg.4).” Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de erbarmelijke levensomstandigheden in Ain al Hilwah en naar algemene informatie in dit verband geen op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ain Al Hilwah van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Waar verzoeker er nog op wijst dat het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de gedwongen terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar het vluchtelingenkamp Ain al Hilwah een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uitmaakte, gelet onder meer op de levensomstandigheden in dit kamp (EHRM 11 oktober 2011, nr. 463902/10, *Aouad t. Bulgarije*), benadrukt de Raad dat verzoekers situatie dient beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen evenwel dat zijn individuele situatie in Ain Al Hilwah naar omstandigheden behoorlijk is. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige

analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 25 april 2014 en de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio’s Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio’s vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie en het citeren van een passage uit de COI Focus van 25 april 2014 brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van

de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Dat Ain al-Hilwah algemeen wordt beschouwd als het gewelddadigste kamp in Libanon, doet aan het voorgaande geen afbreuk daar uit de door verzoeker geciteerde passage tevens blijkt dat de moorden die in Ain al- Hilwah plaatsvinden meestal betrekking hebben op individuele afrekeningen en op de machtsstrijd tussen politieke organisaties die ernaar streven hun invloed te vergroten. Hieruit blijkt dat burgers niet worden geviséerd bij het geweld dat in het kamp plaatsvindt. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS